

підвищення конкурентоспроможності підприємств в умовах конкуренції – це процес прийняття управлінського рішення щодо пріоритетності фінансування функціональних стратегій з метою забезпечення конкурентних переваг на ринку [5, 77].

Таким чином, пріоритетним завданням керівництва є підвищення конкурентоспроможності підприємства за допомогою обраної стратегії. Для цього необхідно провести моніторинг по всьому підприємству, визначити ключові фактори успіху, а також забезпечити ефективне управління нематеріальними активами. Конкуренція ж як головна рушійна сила дає можливість застосовувати великий потенціал економічних суб'єктів. Проводячи політику добросовісної конкуренції, можна досягти бажаного успіху і підвищити прибутки підприємства.

Джерела та література

1. Іванов Ю. Б., Орлов П. А., Іванова О. Ю. Конкуренція переваги підприємства: оцінка, формування та розвиток. Харків: ІНЖЕК, 2008. 352 с.
2. Капіталізація економіки України/В. М. Геєць, А. А. Гриценко, О. І. Барановський та ін. Київ: Ін-т економіки та прогнозування НАН України, 2012. 218 с.
3. Карлін М. І. Борисюк О. В. Управління державними фінансами: посібник. Луцьк: ПП Іванюк, 2013. 273 с.
4. Піддубний І. О., Піддубна Л. І., Шестакова О. А. Експортний потенціал підприємства: формування та розвиток: монографія/за заг. ред. І. О. Піддубного. Харків: ФОП Чальцев О. В., 2017. 257 с.
5. Пономаренко В. С., Піддубна Л. І. Управління міжнародною конкурентоспроможністю підприємства: підручник. Харків: ВД «ІНЖЕК», 2008. 328 с.
6. Стратегія управління організаційними перетвореннями на промислових підприємствах/ В. С. Пономаренко, А. М. Золотарьов, О. М. Ястремська та ін.; заг. ред. В. С. Пономаренко. Харків: ХНЕУ, 2005. 452 с. URL: http://marketnotes.ru/about_marketing/blue-ocean
7. Портер М. Конкуренція перевага: як досягти високого результату та забезпечити його стійкість: пер. з англ. Москва: Альпіна Бізнес Букс, 2005. 715 с.
8. Файоль А. Общее и промышленное управление. URL: <http://gtmarket.ru/laboratory/basis/5783/5784>

Курілін С. – студент

Науковий керівник: к. е. н., доц.
Т. Данилюк
Волинський національний
університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна

Ефективність виробничої діяльності інноваційного підприємства

Визначення ефективності діяльності інноваційного підприємства є основою для розробки обґрунтованої стратегії розвитку підприємства, постановки завдань, які можуть бути реально вирішені при вдосконаленні всього господарського механізму. Така постановка проблеми обумовлює потребу в науковому аналізі підходів ефективності виробничої діяльності інноваційних підприємств та оцінки їх результатів, розробці системи показників визначення ефективності, які дозволяють комплексно оцінити роботу суб'єктів господарювання. Відсутність об'єктивної, своєчасної оцінки виробничої діяльності інноваційних підприємств неминуче веде до погіршення ефективності управління.

Більшість керівників оцінку ефективності часто пов'язують із кількісною характеристикою кінцевих результатів виробництва. У результаті, така оцінка на практиці набуває однобічного характеру і втрачає свою прикладну та теоретичну значимість [5, 278].

Категорія ефективності є багатогранною та ємною. Багатогранність поняття ефективності дає можливість економістам по-різному визначати його сутність. Термін «ефективність» (від латин. *efficientia*) трактується як результативність певного процесу, дії.

Більшість економістів поняття ефективності виробництва пов'язують із ростом валового виробництва продукції. Разом із тим зустрічаються й інші трактування цієї категорії. Найбільш поширене визначення економічної ефективності виробництва як співвідношення продукції і витрат. В економічній літературі ефективність часто ототожнюють з рентабельністю, окупністю витрат або нормою прибутку [1, 243].

На думку В. Я. Месель-Веселяка ефективність визначається обсягами виробленої продукції, розмірами прибутку і валового доходу у розрахунку на одиницю площі, рівнем рентабельності, доходності і нормою прибутку [4, 15]. Проте, І. В. Рябчик і В. В. Галушко пропонують новий підхід до аналізу ефективності виробничої діяльності підприємств, за яким оцінюється виробничий потенціал підприємства, тобто, наскільки можна збільшити обсяги виробництва, не залучаючи додаткових ресурсів.

Взагалі, ефективність виробництва є категорією, що являє собою якісну характеристику рівня господарювання. Ефективність виробництва можна розглядати більш широко – як певну соціально-економічну систему, що несе в собі і соціальні ознаки та відображає якість економічних відносин стосовно використання всіх факторів та умов суспільного виробництва і відтворення [6, 125].

Управління ефективністю виробництва має полягати у впливі на витрати, або на результати, або у поєднанні цих впливів, що і становлять основні напрями впливу на виробничу діяльність інноваційного підприємства.

Суть проблеми підвищення економічної ефективності виробництва полягає в тому, щоб на кожен одиницю трудових, матеріальних і фінансових ресурсів домагатися істотного збільшення обсягу виробництва продукції [2, 351]. Це, в кінцевому рахунку, означає підвищення продуктивності суспільної праці, що і є критерієм підвищення ефективності виробництва.

Необхідність і можливість підвищення ефективності виробництва обумовлюється як сукупністю постійно діючих факторів, так і низкою особливостей сучасного етапу економічного розвитку України.

Проблема ефективності в цілому не нова, вона існує в тій чи іншій інтерпретації з періоду виникнення матеріального виробництва і відбиває взаємозв'язок виробничих відносин певного способу виробництва. В умовах формування ринкових відносин, коли результати роботи одних суб'єктів ринку залежать від чіткості й злагодженості роботи інших суб'єктів, проблема ефективності виробничої діяльності стає визначальною.

Ефективність виробництва являє собою комплексне відбиття кінцевих результатів використання засобів виробництва і робочої сили за певний проміжок часу при виробництві товарів і послуг. У зарубіжних країнах з розвиненою ринковою економікою для окреслення результативності господарювання використовують інший термін – продуктивність системи виробництва і обслуговування, під якою розуміють ефективне використання ресурсів (праці, капіталу, землі, матеріалів, енергії, інформації).

Отже, ефективність виробництва і продуктивність виробничої системи – це по суті терміни-синоніми, які характеризують одні і ті ж результативні процеси [3, 351]. При цьому слід усвідомлювати, що загальна продуктивність системи є поняттям набагато ширшим, ніж продуктивність праці і прибутковість виробництва.

Отже, ефективність виробничої діяльності – економічна категорія, яка відображає суть процесу відтворення і ступінь досягнення основних цілей, які визначаються системою економічних законів відповідно до суспільного відтворення. Вона характеризує відносини виробництва, розподілу і обміну матеріальних благ і послуг при найменших сукупних затратах живої і уречевленої праці на одиницю кінцевого корисного результату.

Джерела та література

1. Жнякін Б. О. Економіка підприємства: навч. посіб. Донецьк: Альфа-прес, 2005. 160 с.
2. Завадский Й. С. Менеджмент: підручник. Київ: УФІМБ, 1997. 543 с.
3. Іванілов О. С. Економіка підприємства: підручник. Київ: Центр учб. л-ри, 2009. 728 с.

4. Месель-Веселяк В. Я. Підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва. *Економіка АПК*. 2005. № 6. 26 с.
5. Мочерний С. В. Основи підприємницької діяльності. Київ: Академія, 2005. 280 с.
6. Салига К. С. Ефективність господарської діяльності підприємства: монографія. Запоріжжя: ЗЦНТІ, 2005. 180 с.

Левицька А. – студентка

Науковий керівник: к. е. н., доц.

М. Іоргачева

Одеський національний економічний
університет, м. Одеса, Україна

Необхідність управління оборотними активами підприємства у сучасних реаліях України

Для стабільного розвитку підприємства однією з першочергових ознак є забезпечення фінансової стійкості на основі раціонального управління фінансовими ресурсами. Значна частина цих фінансових ресурсів спрямовується на формування оборотних активів. Від того, наскільки обґрунтований їх розмір, склад, структура, з урахуванням особливостей функціонування підприємства та джерел фінансування оборотних активів, залежить ефективність діяльності як окремого підприємства, так і вітчизняної економіки в цілому.

У сучасних умовах для багатьох вітчизняних підприємств типовим наслідком кризових явищ економічного розвитку є гостра нестача фінансових ресурсів для формування оборотних активів, що призводить до неефективного використання останніх. Розвиток ринкових відносин в Україні та досвід зарубіжної системи господарювання визначають залежність результатів діяльності підприємств від ефективності управління процесом формування й використання їх оборотних активів.

Управління оборотними активами більшість науковців визначають як важливу складову загальної фінансової стратегії підприємства, основною метою якої є раціоналізація та оптимізація структури джерел фінансування оборотних активів, а також формування оптимального обсягу і складу оборотних активів [1, 231].

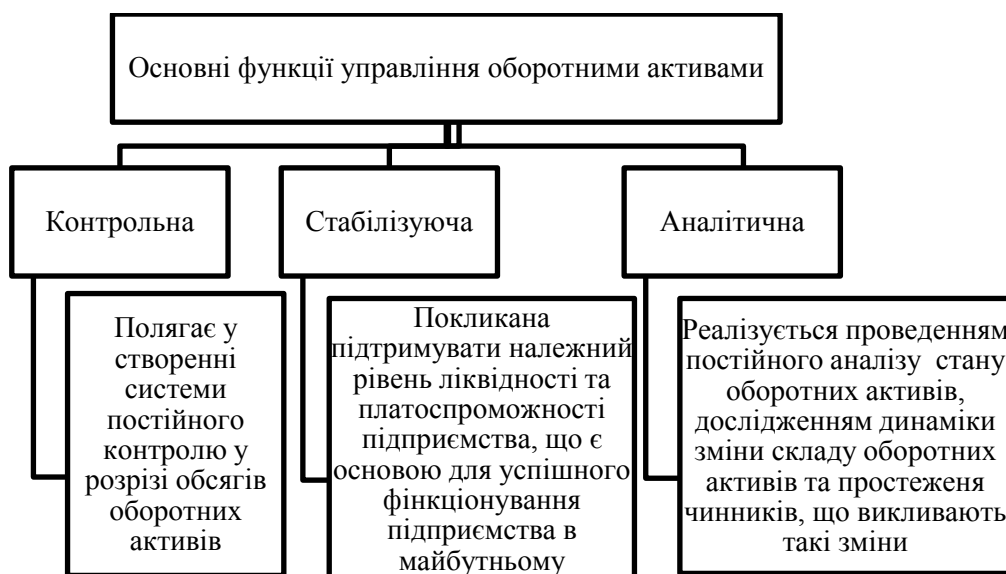

Рис. 1. Основні функції управління оборотними активами [2, 47]